

hed at den kun har kunnet opstille nogle Laagebilleder, Selvstyrelse og Frihed, som Enhver forstaar paa sin Maade som det, om hvilket der kæmpes. Jeg tror, at jo stærkere Partikampen udvikles, jo nødvendiggøres det, at der maa være et almindeligt Fædrelandsanliggende, som kan bære os Alle oppe over alle politiske Stridigheder, og jeg tror, at Regjeringen vil gjøre vel haade imod Landet og mod sin egen Anseelse, om den vil holde Forsvarssagen høit i Hævd. Derfor er det min Bøn, hvormed jeg skal slutte, til den høitærede Consetpræsident, at han atter vil reise denne Forsvarssagens Fane, saa at det baade hos Høire og Lavre vil ses, at det er en daad- og villiekraftig Saand, der fører den. Jeg tror nok, at det nu i denne Stund, hvor der er mange danske Mænd, som ere blevne ligesom oplivede ved de Grindringer, de have haft ved den seneste Uddeling af Medailler, om den Kamp, de have ført for Konge og Fædreland, maaske kunde bidrage Noget til atter at vække rundt omkring i Befolkningen en virksommere og nyttigere Stemning for Forsvarssagen end den, der i de senere Tider har været; men at der maa være et saadant almindeligt Maal, hvormed der skal kæmpes, det tror jeg, Alle ville indrømme, dersom Kampen skal lykkes.

Danueffjold-Samsøe: Man hører i disse Dage saa mange forskjellige Opfattelser af den politiske Situation og saa mange forskellige Domme om, hvad der er slet, og hvad der burde være slet, og hvad der skal ske, at man egentlig ikke mere kan blive forbauset. Dersom man ikke var saaledes forberedt, kan jeg ikke negte, at det vilde gjøre et lidt underligt Indtryk paa En at se, hvorledes denne Sag har stillet sig idag. Man mødte først i Morges i det andet Thing med den Forventning at høre Fællesudvalgets Flertal blive meget haardt bedømt, at høre hele dets Synderegister blive oplæst for En, men man fik Intet at høre. Jeg kan heller ikke negte, at det var en stor Overraskelse, jeg kan gjerne sige Skuffelse, at komme herind, hvor man ventte, at Flertallet her i Salen vil være nogenlunde velvilligt ved, hvad Fællesudvalgets Flertal har vedtaget, og saa høres det her blive meget strengt bedømt, at det har forsømt eller i det Mindste viist en utilgivelig Eftergivenhed paa det Punkt, som hovedsagelig skalde ligge Alle paa Hjertet, nemlig Forsvarsvæsenet. For at gjøre det klart, om det ogsaa er en berettiget Anse, som den ærede foregaaende Taler kom med, vil jeg tillade mig at spørge ham, hvad han egentlig mener, Hensigten er med Nedsettelsen af et Fællesudvalg. Er det det, at ethvert af Thingene skal staa urokkelig fast paa sit oprindelige Grundlag, vægre sig ved at gaa ind paa noget som helst Punkt til Smødefkommen, eller er Meningen den, at begge Thing ved gjenfærdig Smødefkommen skulle søge at opnaa en

for begge Parter saa heldig Overenskomst som muligt? Dersom, som jeg antager, den ærede Taler vil indrømme mig, det Sidste har været Meningen, saa vil jeg være ham meget forbunden for en lille Forklaring af, paa hvilke Punkter han da mente, at Flertallet skulde have givet efter. Jeg kan nemlig ikke antage det for muligt, at han mente, det skulde være paa noget af de fem Punkter (Ufbrydelse). Det ærede Medlem siger: So

Jessen: Nei, han siger slet ikke Noget.

Formanden: Det ærede Medlem, der taler nu, vil faae Svaret at høre senere.

Danueffjold-Samsøe: Altsaa, jeg gaar ud fra den Forudsætning, at den ærede Taler ikke mente, at Flertallet skulde gaa ind paa noget af de fem bekjendte Punkter. Nu kan det jo virkelig ikke nytte, om Flertallet vilde tilbyde saadanne smaa Punkter som f. Ex. en ny Baad til Fiskerne i Hønsinge Lyng eller 1,000 Kr. til den ikke eksisterende Skole i Herning, eller om det vilde deltage med Folkethinget i at stryge Mandetfforterne til Soranerne, men i saa Tilfælde forekommer det mig, at der dog i Virkeligheden kun er Forsvarsvæsenet tilbage, da Flertallet er henviist til de Punkter, med Hensyn til hvilke man veed, at Modparten vilde sætte Pris paa at modtage dem. Dertil kommer, at det efter min Overbevisning er et stort Spørgsmaal, om man var gaaet den rette Vej — ja, det er et feilt Udtryk, naar jeg siger, at det er et stort Spørgsmaal, thi for mig stiller det sig som slet intet Spørgsmaal, men som om det vilde være en absolut forkert Vej, dersom man havde fastholdt alle Punkterne, thi dersom man havde gjort det, var det en given Sag, at man Intet havde faaet; ved at opgive Noget havde man i alt Fald Haab om eller Udsigt til at frelse Næsten. Det var i alt Fald den eneste Maade, hvorpaa der kunde frelses Noget, at man opgav Noget, og dersom man ved at opgive nogle af disse mindre vigtige Forsvarspunkter — thi de vigtige har jo Flertallet i Virkeligheden fastholdt — havde kunnet opnaa en Overenskomst med det andet Thing, havde kunnet opnaa Enighed, saaledes at man derigennem kunde have Haab om en frugtbar Samvirken i Lovarbejderne, vilde der efter min Mening være vundet langt mere end ved disse mindre betydelige Forsvarspunkters Udførelse i Aar. Man vilde have opnaaet det, at man ikke alene havde Haab om, men en temmelig stor Udsigt til at faae baade disse og alle de andre Forsvarspunkter, som ligge En paa Hjertet, udsørte af Aare i en langt mere omfattende og rigere Skikkelse end den, hvori de nu foreligge. Derfor forekommer det mig, at Bebreidelsen herfor fra den ærede Talers Side ikke er grundet; men jeg skal endnu tillade mig en